

Expositie

Reflekties 2016, Galerie Poulouff Naarden, werk van Jasmin Djerzic, Bianca Filius, Ka-Lai Chan en Jurje Blom. T/m 4 sept.

Werk van Jasmin Djerzic foto's PR

Werk van Ka-Lai Chan

Niets is wat het lijkt

Wat zien we? Dat is de vraag waar het om draait bij de expositie 'Reflekties 2016' in Poulouff in Naarden. Of liever gezegd: Waar kijken we naar en wat zien we? We kijken naar een keramische vaas van Jasmin Djerzic (1983), een van de vier kunstenaars die in de galerie exposeren. Het object dreigt om te vallen, maar wordt gestut door een half zo klein, extreem gespierd figuurtje. Je zou kunnen denken dat het de mens is in de slag met het materiële. We zien de mens in de slag met de materie. Hij dreigt erdoor verpletterd te worden. Maar, het gaat goed en de materie geeft uiteindelijk op haar beurt zelfs plek aan de natuur, een bos pioenrozen in dit geval. De stelen staan schuin als

vlaggenstokken en de bloemen vormen een roze kroon van overwinning. Dat is wat we zien als we kijken naar het object van Djerzic. Djerzic vluchtte als negenjarige met zijn moeder van Bosnië naar Nederland. Zijn vader bleef achter in het door oorlog geteisterde land. Toen deze zich na de oorlog bij het gezin wilde voegen, vroeg Jasmin hem om iets van het achtergelaten speelgoed mee te nemen naar Nederland. Djerzic wil met zijn (toegepaste) kunst speelsheid brengen in het leven van volwassenen. In dat streven is een rol weggelegd voor speelgoed, zoals het figuurtje 'He-Man' van de tekenfilmserie 'Master of the Universe' dat de kunstenaar in het object met de vaas gebruikt. Het is een instrument om met humor, in ieder geval op niet al te zware wijze, te reflecteren op de werkelijkheid, dat wat mogelijk is.

Zo staat Mickey Mouse in een van de vitrines van Poulouff met een ontstekingsmechanisme in een van zijn witte gehandschoende pootjes. De vraag wat we zien, is bij het werk van Djerzic overigens ook in absolute zin aan de orde. Het kinderzwaard en bijl van geel 'kunststof' zijn - verbluffend genoeg - in werkelijkheid van keramiek en datzelfde geldt voor de 'rubberen' badeendjes. De foto's van mede-exposant Bianca Filius (1992) lijken op afbeeldingen van fluweel. Filius onderzoekt de wijze waarop fotografie een misleidende en verwarrende interpretatie van de werkelijkheid kan geven. Waar kijken we naar? Is het een planeet of een foto van een bewerking van een geschilderd geometrisch vlak? Zijn foto's bij Filius het eindresultaat, bij Jurje Blom zijn ze uitgangspunt. 'Gevonden foto's'

noemt hij de afbeeldingen die hij van internet plukt en die hij gebruikt voor zijn houtskooltekeningen. Blom won het Dooyewaard Stipendium in Blaricum voor de periode 2015/2016 en laat in Poulouff tekeningen zien die hij in Blaricum heeft gemaakt. Kijken we naar de portemonneetjes van Ka-Lai Chan (1985) dan kijken we naar een verkleinde en opgevouwen afbeelding van de 'Mount Fuji'. Het werk van Chan is subtiel en elegant. Het witte tafeltje met de gouden parels staat voor de obsessie voor schoonheid en het fenomeen van de plastische chirurgie. De gouden parels zijn door het daglicht inmiddels tot zilver verkleurd als om de vergankelijkheid te onderstrepen. Zilver dat ooit goud was, niets is wat het lijkt.

Els Blom

Werk van Bianca Filius.

Werk van Jurje Blom